

Jeg har forstået på de svar, der har været, at med hensyn til hvad der sker med kommunerne, hvis de under ét kommer til at lade skatterne stige, så gælder indenrigsministerens udtalelser på de respektive årsmøder, repræsentantskabsmøder og generalforsamlinger.

Jeg har bemærket, at finansministeren har lavet en lille modifikation med hensyn til, hvordan man taler med kommunerne om det. Men er det ikke korrekt forstået, at det, indenrigsministeren sagde ved den lejlighed, gælder?

Indenrigsministeren siger så, at hvis der er nogle, der egentlig havde råderum til at sætte skatterne ned, men ikke gør det, så er det et signal. Men det er ikke noget, man vil skride ind over for. Er det korrekt forstået?

Og så vil jeg spørge om Farum Kommune. Jeg ved godt, at det kan være lidt tungt at høre, men alligevel. Er det ikke rimeligt at sige til kommunerne, at Farum Kommune holdes uden for det der med kommunerne under ét?

Kl. 21.05

Så endelig det allersidste spørgsmål om begrebet vanskeligt stillede kommuner. Vil man ikke godt fra regeringens side snævre det ind, så det ikke bliver sådan, at det er 70 kommuner, der er vanskeligt stillede?

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det, som jeg på regeringens vegne har tilkendegivet ved delegeretmøderne i de to store kommunale organisationer, gælder naturligvis. Det er jo et signal om, at denne regering ønsker respekt om de aftaler, der indgås.

Nu ved jeg ikke, om jeg er den eneste, der på det her tidspunkt måske lige står og reflekterer over, om det nu er nyttigt at genoplive en stor debat. Det er jo givetvis et tema, vi får lejlighed til måske også at vende tilbage til ved andre og senere lejligheder. Men det har været magtpåliggende for den nye regering at markere alvor og respekt med hensyn til aftalesystemet, at indgåede aftaler skal overholdes. Det er det signal, der er sendt på generalforsamling i henholdsvis Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen.

Så er der jo i kølvandet på det en diskussion med i princippet legio muligheder, som forbliver ude i hypoteserne, nemlig om, at hvis aftaler ikke respekteres, hvordan skal man så i detaljen forholde sig til det?

Jeg er helt enig med finansministeren, for det er jo slet ikke nogen diskussion, som det tjener noget videre formål at gå ind i, for det er jo alene hypoteser. For når der er sendt det markante signal, at denne regering, måske i modsætning til tidligere regeringer, står fast på, at aftaler skal respekteres af begge parter – det vil sige, at opgaver ikke lægges ud, uden at økonomi og værktøjer følger med; de forpligtigelser, kommuner og amter påtager sig også i relation til skattestoppet som en central del af regeringens politik, skal også respekteres – og når der er skabt en enighed om det, er der jo ikke længere noget problem andet end i teorien. Og vi beskæftiger os ikke med teori, men med hårde facts.

Må jeg så ikke sige om Farum Kommune, at der jo er en håndfuld kommuner, som er under administration, altså i den betydning, at de har fået dispensation fra kassekreditreglen mod at iagttage en ganske bestemt performance, som i en række tilfælde også kan knytte sig til nogle ganske bestemte vilkår for skatteprofilen.

Derfor går jeg da ud fra, at vi i de forestående forhandlinger, og hvis ikke regeringen bringer det op, kunne jeg forestille mig, at andre ville bringe det op i forhandlingerne, får en diskussion om, hvorvidt kommuner under administration, som altså kan være mødt med ganske særlige krav til deres økonomi – det kan både være på udgiftssiden, altså i relation til hele vækstproblematikken, og det kan være i relation til skattesiden, i relation til hele skattestoppematematikken – måske med fordel kunne indgå enten med en anden vægt i regnestykket eller måske slet ikke indgå i regnestykket. Det vil jeg gerne markere her.

Så er jeg meget enig i de betragtninger, hr. Aage Frandsen gør sig om begrebet vanskeligt stillede kommuner. Man kan vel sige to ting om det. Det forhold, at stadig flere kommuner falder ind under definitionen vanskeligt stillede kommuner og får andel i puljerne, kunne man måske udlægge som en tilståelsessag i relation til den gamle regerings måde at håndtere det danske kommunestyre på. Når man efter 8-9 år ved magten er nået dertil, at hen ved halvdelen af landets kommuner modtager særlige tilskud fra særlige puljer; der er målrettede til særligt vanskeligt stillede kommuner, har man jo ligesom markeret, hvortil man har drevet det danske kommunestyre. Det kunne jo være én måde at betragte det på.